

BX 832

1899

I4

NEMINI LICEAT
SINE VENIA SANCTAE SEDIS
HOC VOLUMEN REIMPRIMERE.

IMPRIMATUR:

FR. ALBERTUS LEPMI, O. P., S. P. A. Magister.

IMPRIMATUR:

IOSEPHUS CEPPITELLI, Archiep. Myr., Vicesgerens.

FONDO EMETERIO
VALVERDE Y TELLEZ

I.

Cap. « Hoc consultissimo », tit. 9. cap. 2. de rebus
Ecclesiae non alienandis. — Gregorius X in Conc.
Lugdunensi.

Hoc consultissimo prohibemus edicto, universos
et singulos Praelatos Ecclesias sibi commissas, bona
immobilia, seu iura ipsarum, Laicis submittere, subii-
cere, seu supponere, absque Capituli sui consensu et
Apostolicae Sedis licentia speciali. Non concedendo
bona ipsa, vel iura in emphyteusim, seu alias alie-
nando in forma et casibus a iure permissis, sed con-
stituendo, vel recognoscendo, seu profitendo ab illis
ea tanquam a Superioribus se tenere: seu ab ipsis
eadem advocando prout in quibusdam partibus vulga-
riter dicitur, *avoher*; vel ipsos Patronos vel advocatos
Ecclesiarum, seu bonorum ipsarum perpetuo, aut ad
tempus non modicum statuendo. Contractus autem
omnes etiam iuramenti poenae, vel alterius cuiuslibet
firmitatis adiectione vallatos (quos de talibus alienatio-
nibus sine huiusmodi licentia, et consensu contigerit
celebrari) et quicquid ex eis secutum fuerit decernimus
adeo viribus omnino carere, ut nec ius aliquod tribuant,

004219

nec praescribendi etiam causam parent. Et nihilominus Praelatos, qui secus fecerint, ipso facto ab officio et administratione, Clericos etiam qui scientes contra inhibitionem praedictam aliquid esse praesumptum, id Superiori denunciari neglexerint, a perceptione beneficiorum, quae in ecclesia obtinent sic gravata, triennio statuimus esse suspensos.

Laici vero, qui Praelatos vel Capitula Ecclesiarum, seu alias personas Ecclesiasticas ad submissiones huiusmodi faciendas hactenus compulerunt nisi post competentem monitionem (remissa submissione, quam per vim, vel metum exegerant) Ecclesias et bona Ecclesiastica eis submissa taliter in sua libertate dimittant. Illi vero, qui de caetero Praelatos, vel personas easdem ad talia facienda compulerint, cuiuscumque sint conditionis, aut status, excommunicationis sint sententia innodati.

Ex contractibus praeterea super praemissis (huiusmodi licentia, et consensu intervenientibus) hactenus initis, vel quos in futurum iniri contigerit, seu occasione illorum, Laici ultra id quod ex natura contractuum ipsorum, vel adhibita in illis lege permittitur, aliquid non usurpent.

Qui vero secus egerint (nisi legitime moniti ab huiusmodi usurpatione destiterint, restituendo etiam ea, quae taliter usurparunt), eo ipso sententiam excommunicationis incurrant: et ex tunc ad supponendum terram ipsorum, si opus fuerit, Ecclesiastico interdicto, libere procedatur.

II.

Cap. « Ambitosae » lit. 4. cap. unic. Extrav. com. de rebus Ecclesiae non alienandis. — Paulus II, 1 Martii 1467.

Ambitosae cupiditati, illorum praecipue qui divinis et humanis affectati, damnatione postposita, immobilia et pretiosa mobilia Deo dicata, ex quibus Ecclesiae, Monasteria, et pia loca reguntur illustranturque et eorum ministri sibi alloniam vindicant, profanis usibus applicare, aut cum maximo illorum ac divini cultus detrimento, exquisitis mediis usurpare praesument, occurrere cupientes:

§ 1. Omnium rerum et bonorum Ecclesiasticorum alienationem, omneque pactum per quod ipsorum dominium transfertur, concessionem, hypothecam, locationem, et conductionem ultra triennium, necnon infeudationem, vel contractum emphyteuticum, praeterquam in casibus a iure permissis, ac de rebus, et bonis in emphyteusim ab antiquo concedi solitis, et cum Ecclesiarum evidenti utilitate, ac de fructibus, et bonis quae servando servari non possunt, pro instantis temporis exigentia, hac perpetuo valitura constitutione praesenti fieri prohibemus.

§ 2. Praedecessorum nostrorum constitutionibus, prohibitionibus, et decretis aliis super hoc editis, quae tenore praesentium innovamus, in suo nihilominus robore permansuris.

§ 3. Si quis autem contra huius nostrae prohibitionis seriem de bonis et rebus eisdem quidquam alienare praesumpserit, alienatio, hypothea, concessio, locatio, conductio, et infeudatio huiusmodi, nullius omnino sint roboris

vel momenti; et tam qui alienat, quam is qui alienatas res et bona praedicta receperit, sententiam excommunicationis incurrat; alienanti vero bona Ecclesiarum, Monasteriorum, locorumque piorum quorumlibet, inconsulto Romano Pontifice, aut contra praesentis constitutionis tenorem, si Pontificali seu Abbatiali praeferat dignitate, ingressus Ecclesiae sit penitus interdictus: et si per sex menses immediate sequentes, sub interdicto huiusmodi, animo, quod absit, perseveraverit indurato, lapsis mensibus eisdem, a regimine et administratione suae Ecclesiae vel Monasterii, cui praesidet, in spiritualibus et temporalibus, sit eo ipso suspensus. Inferiores vero Praelati, Commendatarii, et aliarum Ecclesiarum Rectores, beneficia vel administrationem quomodolibet obtinentes, prioratibus, praepositis, praepositibus, dignitatibus, personatibus, administrationibus, officiis, canonicatibus, praebendis, aliisque Ecclesiasticis cum cura et sine cura saecularibus, et regularibus beneficiis quorum res et bona alienarunt dumtaxat, ipso facto privati existant, illaque absque declaratione aliqua vacare censeantur, possintque per locorum Ordinarios, vel alios ad quos eorum collatio pertinet, personis idoneis (illis exceptis, quae propterea privatae fuerint) libere de iure conferri, nisi alias dispositioni Apostolicae Sedis sint specialiter aut generaliter reservata: et nihilominus alienatae res et bona huiusmodi ad Ecclesias, Monasteria, et loca pia, ad quae ante alienationem huiusmodi pertinebant, libere revertantur.

Nulli ergo etc.

Datum Romae apud Sanctum Marcum, Anno Incarnationis Dominicae millesimo quadringentesimo sexagesimo septimo, Kalend. Martii, Pontificatus nostri Anno IV.
(Bull. Rom. V, pag. 194).

III.

S. Officii decretum «Cum alias» et instructio ad probandum status libertatem. — 21 Aug. 1670.

Cum alias per Sacram Congregationem S. Officii, iteratis instructionibus ab eadem emanatis de anno 1658, et 1665, locorumque Ordinariis transmissis, provisum fuerit, ut praescriptis interrogatoriis faciendis testibus, qui ad probandum statum liberum contrahentium matrimonium inducuntur, omnis prorsus secludatur aditus iis, qui, adhuc vivente altero coniuge, aut alias impediti ad secunda illicita vota transire satagebant; videns nihilominus Sanctissimus D. N. quamplures locorum Ordinarios, vel eorum Vicarios, et Deputatos ad excipiendas testium depositiones, nec non parochos, et notarios in casibus expressis aut omittere, aut non observare earumdem instructionum tenorem; et licet aliquando plene observent, non tamen interrogare testes super aliis impedimentis dirimentibus:

Ideo volens Sanctitas Sua praedictis malis occurrere, re mature considerata cum Eminentissimis et Reverendissimis Dominis Cardinalibus Generalibus Inquisitoribus, praesenti Decreto perpetuis futuris temporibus duraturo, iterum iniungit omnibus Vicariis, seu Deputatis pro examinandis testibus ad probandum statum liberum contrahentium matrimonium, nec non parochis, notariis, et quibuscumque aliis respective, sub poenis etiam gravibus corporalibus arbitrio Sacrae Congregationis, ut instructionem infrascriptam ad unguem observent.

Ut autem praesens Decretum, et Instructio ad

omnium notitiam facilius deveniant, decrevit illa ad valvas Basilicae Principis Apostolorum, et Cancellariae Apostolicae, ac in acie Campi Florae de Urbe, ac Palatio S. Officii eiusdem Urbis per aliquem ex cursoribus Sanctitatis Suae publicari, ac eorum exempla ibidem affixa relinqui; illaque sic publicata omnes, et singulos, quos concernunt, post duos menses a die publicationis in Urbe faciendae numerandos, perinde afficere, ac arctare ac si illorum unicuique personaliter notificata, et intimata fuissent.

Instructio pro examine illorum testium, qui inducuntur pro contrahendis matrimoniis, tam in Curia Eminentissimi et Reverendissimi Dñi Cardinalis Urbis Vicarii, quam in aliis Curis caeterorum Ordinariorum.

Imprimis testis moneatur de gravitate iuramenti in hoc praesertim negotio pertimescendi, in quo Divina simul et humana Maiestas laeditur, ob rei, de qua tractatur, importantiam et gravitatem; et quod imminet poena trirēnium, et fustigationis deponenti falsum.

Secundo, *interrogetur de nomine, patria, aetate, exercitio, et habitatione.*

Tertio, *an sit civis, vel exterus, et quatenus sit exterus, a quanto tempore est in loco, in quo testis ipse deponit.*

Quarto, *an ad examen accesserit sponte, vel requisitus.* Si dixerit accessisse sponte a nemine requisitum, dimittatur, quia praesumitur mendax. Si vero dixerit accessisse requisitum, *interrogetur a quo, vel a quibus, ubi, quando, quomodo, coram quibus, et quoties fuerit requisitus, et an sciat adesse aliquod impedimentum inter contrahere volentes.*

Quinto, *interrogetur, an sibi pro hoc testimonio ferendo fuerit aliquid datum, promissum, remissum, vel oblatuma contrahere volentibus, vel ab alio ipsorum nomine.*

Sexto, *interrogetur, an cognoscat ipsos contrahere volentes, et a quanto tempore, in quo loco, qua occasione, et cuius qualitatis, vel conditionis existant.* Si responderit negative, testis dimittatur; si vero affirmative:

Septimo, *interrogetur, an contrahere volentes sint cives vel exteri.* Si responderit esse exteros, superseatur in licentia contrahendi, donec per literas Ordinarii ipsorum contrahere volentium doceatur de eorum libero statu, de eo tempore, quo permanserunt in sua civitate, vel dioecesi.

Ad probandum vero eorumdem contrahere volentium statum liberum pro reliquo temporis spatio, scilicet usque ad tempus, quo volunt contrahere, admittantur testes idonei, qui legitime, et concludenter deponant statum liberum contrahere volentium, et reddant sufficientem rationem causae eorum scientiae, absque eo, quod teneantur deferre attestaciones Ordinariorum locorum, in quibus contrahere volentes moram traxerunt.

Si vero responderit, contrahere volentes esse cives:

Octavo, *interrogetur, sub qua parochia hactenus contrahere volentes habitaverunt, vel habitent de praesenti.*

Item, an ipse testis sciat aliquem ex praedictis contrahere volentibus quandoque habuisse uxorem, vel maritum, aut professum fuisse in aliqua Religione approbata, vel suscepisse aliquem ex Ordinibus sacris, subdiaconatum scilicet, diaconatum, vel presbyteratum, vel habere aliud impedimentum, ex quo non possit contrahi matrimonium.

Si vero testis responderit, non habuisse uxorem, vel maritum, neque aliud impedimentum, ut supra:

Nono, *interrogetur de causa scientiae, et an sit possibile, quod aliquis ex illis habuerit uxorem, vel maritum, aut aliud impedimentum etc., et quod ipse testis nesciat.*

Si responderit affirmative, supersedeatur, nisi ex aliis testibus probetur concludenter non habuisse uxorem, vel maritum, neque ullum aliud impedimentum etc.

Si vero responderit negative:

Decimo, *interrogetur de causa scientiae, ex qua deinde iudex colligere poterit, an testi sit danda fides.*

Si responderit, contrahere volentes habuisse uxorem, vel maritum, sed esse mortuos:

Undecimo, *interrogetur de loco, et tempore, quo sunt mortui, et quomodo ipse testis sciat fuisse coniuges, et nunc esse mortuos.* Et si respondeat, mortuos fuisse in aliquo hospitali, vel vidisse sepeliri in certa ecclesia, vel occasione militiae sepultos fuisse a militibus, non detur licentia contrahendi, nisi prius recepto testimonio authentico a rectore hospitalis, in quo praedicti decesserunt, vel a rectore ecclesiae, in qua humata fuerunt eorum cadavera, vel, si fieri potest, a duce illius cohortis, in qua descriptus erat miles.

Si tamen huiusmodi testimonia haberi non possunt, Sacra Congregatio non intendit excludere alias probationes, quae de iure communi possunt admitti, dummodo sint legitimae, et sufficientes.

Duodecimo, *interrogetur, an post mortem dicti coniugis defuncti, aliquis ex praedictis contrahere volentibus transierit ad secunda vota.*

Si responderit negative:

Decimotertio, *interrogetur, an esse possit, quod aliquis ex illis transierit ad secunda vota, absque eo, quod ipse testis sciat.*

Si responderit affirmative, supersedeatur in licen-

tia, donec producantur testes, per quos negativa coarctetur concludenter.

Si vero negative:

Decimoquarto, *interrogetur de causa scientiae, qua perpensa iudex poterit iudicare an sit concedenda licentia, vel non.*

Si contrahentes sunt vagi, non procedatur ad licentiam contrahendi, nisi doceant per fides Ordinariorum suorum se esse liberos; et in aliis servata forma Concilii Tridentini in *cap. Multi, Sess. 24.*

Fides, aliaque documenta, quae producuntur de partibus, non admittantur, nisi sint munita sigillo, et legalitate Episcopi Ordinarii, et recognita saltem per testes, qui habeant notam manum, et sigillum, et attente consideretur, quod fides, seu testimonia, bene et concludenter identifcent personas de quibus agitur.

Pro testibus in hac materia recipiantur magis sanguinei, quam extranei, quia praesumuntur melius informati, et cives magis, quam exteri; nec admittantur vagi, et milites, nisi data causa, et maturo consilio; et notarius exacte describat personam testis, quem si cognoscit, utatur clausula: *Mihi bene cognitus.* Sin minus, examen non recipiat, nisi una cum persona testis aliqua alia compareat cognita notario, et quae attestetur de nomine, et cognomine ipsius testis, nec non de idoneitate eiusdem ad testimonium ferendum.

Et huiusmodi examinibus debet interesse in Urbe, ultra notarium, officialis specialiter deputandus ab Eminentissimo Vicario; et extra Urbem, vel Vicarius Episcopi, vel aliqua alia persona insignis, et idonea, ab Episcopo specialiter deputanda; alias puniatur notarius arbitrio Sacrae Congregationis, et Ordinarius non permittat fieri publicationes.

Ordinarii praecipiant omnibus et singulis parochis in eorum dioecesibus existentibus, ut pro matrimoniis cum exteris contrahendis non faciant publicationes in eorum Ecclesiis, nisi certiorato Ordinario, a quo, vel eius Generali Vicario, prius teneantur authenticam reportare, quod pro tali matrimonio fuerunt examinati testes in eorum tribunali, qui probant statum liberum contrahere volentium etc.

Contravenientes autem severe punientur.
(V. Coll. P. F. n. 1363).

IV.

Innocentii XII Constit. « Speculatores » de ordinandis propriis subditis, vel alienis; quae requirantur et quae cavenda sint, ut Episcopus proprium vel alienum subditum ordinare valeat. — 4 Nov. 1694.

I. Speculatores domus Israel, quae est sancta Dei Ecclesia, per ineffabilem divinae bonitatis abundantiam constituti, eo potissimum ab ipsis Pontificatus Nostri primordiis pastoralis vigilantiae Nostrae studia convertenda esse duximus, ut, qui in sortem Domini vocantur, sacrisque addicuntur ministeriis, quippe quos irreprehensibiles esse convenit, ut praeesse valeant corrigendis, ac in quos tamquam in speculum reliqui oculos coniciunt, ex iisque sumunt, quod imitentur, tales sint, qui digne possint Dominica Sacramenta tractare ac aedificent cunctos, tam fidei scientia, quam operum disciplina.

Sane hoc inito consilio, non alios, quantum fieri potest, quam qui in sanctitate et iustitia per ordinatissimos ecclesiasticae militiae gradus statis intervallis ambulaverint, ac pie et fideliter in ministeriis antea-

se gesserint, ad sacerdotium assumi, sacrasque ordinationes iuxta priscum Ecclesiae morem, praescriptis a iure temporibus, orationi et ieiunio consecratis, haberi cupientes, severiorem quamdam in concedendis indultis-suscipiendi sacros Ordines extra tempora huiusmodi, et interstitiis ad id designatis minime servatis, ultro Nobis proposuimus adhibendam rationem, qua videlicet servata ante meritum laboris, ante tempus examinis, ante experientiam disciplinae, sacerdotalis honor non probatis minime tribuatur, ne unquam heri sacrilegi hodie sacerdotes, heri profani hodie sacrorum antistites, veteres vitio virtute rudes et recentes, discipuli simul ac magistri pietatis creentur; sed ii tantum iuxta constitutas a maioribus leges ab humili gradu fidelis populi ad sacrarum administrationum sublimitatem promoveantur, qui post mutatum habitum saecularem diuturna conversatione inter clericos fuerint comprobati, ac multo tempore didicerint quae postmodum alios docere tenentur.

Ceterum per ea ipsa indulta, quae super praemissis parcius quidem, ac ex certis tantum et magis rationabilibus causis concedere decrevimus, contraria quavis illorum interpretatione penitus improbata, salutarem illam, quam sacri generalis Tridentini Concilii decreta de non ordinandis ad patrimonii titulum nisi illis, quos Episcopi pro necessitate, vel commoditate suarum ecclesiarum assumendos iudicaverint, praescribunt, disciplinam nequaquam relaxatam intelligi, quinimmo nec unquam ad indulta huiusmodi exsequenda Episcopos ipsos arctare, sed illorum executionem arbitrio semper eorumdem Episcoporum, quorum conscientias hac in re strictissime oneratas volumus, prorsus relinquere declaramus; sperantes in Domino eos, qui, iuxta Apostoli

monitum, nemini cito manus imponendas esse, probe norunt, sibi et universo gregi attendentes, in quo eos posuit Spiritus Sanctus regere Ecclesiam Dei, reverenda ipsis Spiritibus Angelicis ministeria ab hominibus sine consideratione apprehendi nunquam permissuros, nec temere praecripi passuros, quae vita probata dumtaxat accipere promeretur.

Omnes insuper et singulos cuiuscumque tandem gradus, Ordinis et dignitatis fuerint, quibus ex huius Sanctae Sedis gratia sacros Ordines praefatos extra eadem tempora conferendi vel aliis, ut illos sic conferre valeant, indulgendi potestas fieri consuevit, cum divinos Ordines largiri districti semper esse iudicii oporteat, serio monitos volumus, ut praescriptos sibi desuper in suis quique facultatibus terminos religiose custodiant, nec eos cuiusvis consuetudinis aut exempli praetextu ulla tenus transgrediantur.

2. Verum, quo impensius Apostolicae gubernationis curam et cogitationes in haec intendimus, eo maiori cum animi Nostrorum dolore, ex quamplurium Venerabilium Fratrum Nostrorum, Archiepiscoporum et Episcoporum, in diversis regionibus existentium, delatis ad nos querelis accepimus, graviora quotidie malignari inimicum in Sancto, sacrilega scilicet illorum impudentia in dies crescente, qui propriae salutis immemores clericales Ordines sibi forsitan a propriis Praesulibus denegatos, seu quos aliquibus canonicis sibi obstantibus impedimentis denegari merito verentur, ab alienis Episcopis, non quae Iesu Christi, sed eas, quae ad ipsos non pertinent, oves, in animarum suarum perniciem quaerentibus, nec tot canonicas damnationes contra usurpantes alienae plebis hominem latas perhorrescentibus, absque suorum Praelatorum commeatu, hoc est, di-

missorii, commendatitiae eorum literis destituti, quin imo eis insciis et saepe etiam invitis, sub minus legitimis beneficii ecclesiastici, originis, domicilii, seu etiam familiaritatis ac continuae ordinantium Episcoporum commensalitates, quaesitis titulis, in sacrarum legum fraudem et contemptum illegitime suscipiunt, atque ita non intrantes per ostium, et nihilominus tabernaculum Domini cum macula inhabitare non dubitantes, sacrificium in sacrilegium convertunt, iudicium absque misericordia sibi consciscunt, Deoque minime placentes, et tamen placare velle praesumentes, non modo eum non placant, sed magis irritant, dum videntur in cordibus suis dicere: non requirit.

3. Hinc est, quod Nos, ex commissae Nobis divinitus Apostolicae servitutis munere, abusus, fraudes ac scandala huiusmodi penitus et omnino e medio tollere, ac irreligiosam contrafacientium audaciam, quantum Nobis ex alto conceditur, compescere et reprimere volentes, necnon fel. rec. Urbani VIII Constit. contra male ordinantes et male ordinatos, quae incipit *Secretis*, aliorumque Romanorum Pontificum, Praedecessorum Nostrorum, ac etiam conciliaribus hac in re editis constitutionibus et ordinationibus inhaerentes, illasque quoad ea, quae praesentibus non adversantur, quatenus opus sit, innovantes, de Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium eiusdem Conc. Trid. interpretum, qui, quaecumque antehac super praemissis ab ipsorum Cardinalium Congregatione in particularibus casibus edita decreta, declarationes seu responsa ad earumdem praesentium limites reducenda esse censuerunt, consilio, ac etiam motu proprio et ex certa scientia, et matura deliberatione Nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine, ad omnipotentis Dei gloriam, Ecclesiae utilitatem,

veteris disciplinae instaurationem, totiusque christiani populi aedificationem, hac generali Nostra et perpetuo valitura Constitutione decernimus et declaramus:

Nulli Episcopo seu cuiusvis loci Ordinario, tametsi Cardinalatus honore fulgeat, licere externum quempiam ac sibi ratione originis seu domicilii iuxta modum inferius declarandum legitime contracti non subditum ad clericalem tonsuram promovere, cuiusvis beneficii ecclesiastici ei statim ac tonsura huiusmodi insignitus fuerit, conferendi, seu ad quod is a patronis iam praesentatus seu nominatus fuerit, praetextu, etiamsi beneficium praedictum de novo ea expressa adiecta lege fundatum fuisse constiterit, ut quis immediate post clericalem characterem susceptum ad illud instituatur; praeterea clericum, qui legitime iam a proprio Episcopo ad eandem clericalem tonsuram, seu etiam ad minores Ordines promotus fuerit, non posse ab alio Episcopo, ratione ac titulo cuiuscumque beneficii in illius dioecesi obtenti ad posteriores Ordines promoveri, nisi ante eorumdem susceptionem testimoniales literas proprii Episcopi, tam originis, quam domicilii, super suis natalibus, aetate, moribus et vita sibi concedi obtinuerit, easque Episcopo ordinanti in actis illius curiae conservandas exhibuerit.

4. Licet vero clericus ratione cuiusvis beneficii in aliena dioecesi obtenti subdici dicatur iurisdictioni illius Episcopi, in cuius dioecesi beneficium huiusmodi situm est, eam tamen de cetero hac in re inconcusse servari volumus regulam, ut nemo eiusmodi subiectionem ad effectum suscipiendi Ordines acquirere censeatur, nisi beneficium praedictum eius sit reditus, ut ad congruam vitae sustentationem, sive iuxta taxam synodalem, sive ea deficiente, iuxta morem regionis, pro promovendis

ad sacros Ordines, detractis oneribus, per se sufficiat, illudque ab ordinando pacifice possideatur, sublata quacumque facultate supplendi quod deficeret fructibus eiusdem beneficii cum adiectione patrimonii etiam pinguis, quod ipse ordinandus in eadem seu alia quavis dioecesi obtineret: ac Episcopus sic ordinans, tam de praedictis testimonialibus literis, quam de reditu beneficii huiusmodi expressam in consueta collatorum Ordinum attestatione mentionem facere debet.

5. Ceterum subditus ratione originis is tantum sit ac esse intelligatur qui naturaliter ortus est in ea dioecesi, in qua ad Ordines promoveri desiderat, dummodo tamen ibi natus non fuerit ex accidenti, occasione nimirum itineris, officii, legationis, mercaturae, vel cuiusvis alterius temporalis morae seu permanentiae eius patris in illo loco, quo casu nullatenus eiusmodi fortuita nativitas, sed vera tantum et naturalis patris origo erit attendenda. Quod si quis tanto temporis spatio in eo loco, in quo ex accidenti, sicuti praemittitur, natus est, moram traxerit, ut potuerit ibidem canonico aliquo impedimento irretiri, tunc etiam ab Ordinario eius loci literas testimoniales, ut supra, obtinere, illasque Episcopo ordinanti per eum in collatorum Ordinum testimonio similiter recensendas praesentare teneatur.

At si pater alieno loco, ubi eius filius natus est, tandem ac eo animo permanserit, ut inibi vere domicilium de iure contraxerit, tunc non origo patris, sed domicilium per patrem legitime, ut praefertur, contractum pro ordinatione eiusdem filii attendi debeat.

6. Subditus autem ratione domicilii ad effectum suscipiendi Ordines is dumtaxat censeatur, qui, licet alibi natus fuerit, illud tamen adeo stabiliter constituerit in aliquo loco, ut vel per decennium saltem in

eo habitando, vel maiorem rerum ac bonorum suorum partem cum instructis aedibus in locum huiusmodi transferendo, ibique insuper per aliquod considerabile tempus commorando satis superque suum perpetuo ibidem permanendi animum demonstraverit, et nihilominus ulterius utroque casu se vere et realiter animum huiusmodi habere iurando affirmet.

Si quis tamen a propriae originis loco in ea aetate discesserit, qua potuerit alicui canonico impedimento obnoxius effici, etiam Ordinarii suae originis testimoniales literas, ut supra, afferre debet, ac de illis expressa similiter mentio in susceptorum Ordinum literis facienda erit.

7. Ad haec nullus Episcopus alienae dioecesis subditum familiarem suum ad aliquos sacros seu minores Ordines vel etiam primam tonsuram promovere, seu ordinare praesumat absque eius proprii originis scilicet, seu domicilii Praelati testimonialibus literis, ut supra, et nisi ad praescriptum Concilii Tridentini praefati *Sess. 23, cap. 9, de Reformat.* familiarem praedictum per integrum et completum triennium in suo actuali servitio secum retinuerit ac suis sumptibus aluerit, beneficium insuper, quod ei ad vitam sustentandam, iuxta modum superius praefinitum, sufficiat, quacumque fraude cessante, statim, hoc est, saltem intra terminum unius mensis a die factae ordinationis, re ipsa illi conferat, ac in ordinationis huiusmodi testimonio expressam itidem familiaritatis, ac literarum praedictarum mentionem facere teneatur.

8. Porro, ut quicumque fraudibus aditus omnino praeccludatur, volumus et Apostolica auctoritate statuimus atque decernimus, ut Episcopus quilibet suos ratione originis, sive domicilii subditos clericos quos-

cumque ab alienis Episcopis quavis auctoritate, etiam cum suis commendatitiis literis promotos, ne dum ad formam Concilii Tridentini supradicti *Sess. 14, cap. 3, de Reform.* quoad scientiam examinare valeat, verum etiam Ordinum eis collatorum testimoniales literas, gratis tamen, recognoscere ac diligenter perquirere, an quoad illos praesentis Constitutionis forma et dispositio adimpleta fuerit, assignato sic promotis termino competenti ei magis beneviso ad docendum de eiusmodi adimplimento, ita ut, quos eo termino elapso id minime praestitisse compererit, a susceptorum Ordinum exercitio, si ita et quamdiu ei expedire videbitur, suspendere, illisque, ne in altari aut in aliquo Ordine ministrent, interdicere possit.

9. Ita vero praemissa omnia et singula perpetuo ac inviolabiliter observari, atque adimpleri volumus, ut, si quid in iisdem praemissis, seu eorum aliquo secus fiat, Ordinans quidem a collatione Ordinum per annum, ordinatus vero a susceptorum Ordinum executione, quamdiu proprio Ordinario videbitur expedire, eo ipso suspensus sit, aliisque insuper gravioribus poenis pro modo culpae Nostro et pro tempore existentis Romani Pontificis arbitrio infligendis uterque subiacet.

... 4 Novemb. 1694.

V.

S. R. C. decretum Urbis et Orbis. Iurium parochialium, functionum et praeeminentiarum inter Parochos et Confraternitates laicorum earumque Cappellanos et Officiales. — 12 Ian. 1704.

Ad debitum imponendum finem controversiis, quae inter Parochos et Confraternitates saeculares earumque Cappellanos et Officiales super iuribus parochialibus et functionibus ecclesiasticis, nonnullisque praeeminentiis seu praerogativis frequenter exoriri solent, in S. R. C. ab Eñõ et Rñõ D. Card. Colloredo propositis infrascriptis dubiis, videlicet:

1. An Confraternitates laicorum legitime erectae in Ecclesiis parochialibus habeant dependentiam a Parocho in explendis functionibus ecclesiasticis non parochialibus?
2. An dictae Confraternitates erectae in Cappellis vel Oratoriis tam publicis quam privatis, adnexis parochialibus Ecclesiis et ab eis dependentibus, habeant dictam dependentiam a Parocho quoad dictas functiones?
3. An Confraternitates erectae in aliis Ecclesiis publicis habeant quoad easdem functiones aliquam dependentiam a Parocho, intra cuius parochiae limites sitae sunt Ecclesiae?
4. An Confraternitates erectae in Oratoriis tum publicis tum privatis seiunctis ab Ecclesiis parochialibus, quoad dictas functiones ecclesiasticas habeant dictam dependentiam a Parocho?
5. An benedictiones et distributiones candelarum,

cinerum et palmarum sint de iuribus mere parochialibus?

6. An benedictiones Mulierum post partum, Fontis Baptismalis, Ignis, Seminis, Ovorum, et similium, sint de iuribus mere parochialibus?

7. An functiones omnes Hebdomadae Sanctae sint de iuribus mere parochialibus?

8. An celebratio Missae sollemnis Feria V in Coena Domini sit de dictis iuribus parochialibus?

9. An prima pulsatio Campanarum in Sabbato Sancto sit de dictis iuribus parochialibus?

10. An celebratio Missarum sollemnium per annum, sive pro vivis sive pro defunctis, sit de dictis iuribus parochialibus?

11. An expositio quadraginta horarum et benedictio, quae fit super populo, sit de dictis iuribus mere parochialibus?

12. An expositio, quae fit cum Reliquiis et Sacris Imaginibus, et benedictio quae cum eis fit super populo, sit de dictis iuribus parochialibus?

13. An functiones in praecedentibus octo dubiis, videlicet a dubio 5 ad 12 expressae, peragi possint in Oratoriis privatis, contradicente Parocho?

14. An in dictis Oratoriis privatis Confraternitatum per Confratres statis horis recitari possint Horae Canonicae cum cantu vel sine cantu, absque alia licentia Parochi?

15. An in dictis Oratoriis privatis sit licita celebratio Missae privatae, assentiente Ordinario loci, et contradicente Parocho?

16. An Cappellani Confraternitatum possint populo denunciare Festivitates et Vigilias occurrentes in hebdomada, absque licentia Parochi?

17. An Parochus, invitis Confratribus, docere possit Doctrinam christianam in praedictis Ecclesiis et Oratoriis publicis vel privatis, a Parochiali divisus et separatis?

18. An in dictis Ecclesiis publicis Confraternitatum possint haberi publicae conciones, etiam per totum cursum Quadragesimae vel Adventus, cum licentia Ordinarii et absque licentia Parochi?

19. An in eisdem Ecclesiis possit celebrari Missa sive lecta sive cantata, ante Missam Parochialem sive lectam sive cantatam?

20. An ad Parochum spectet facere Officium funebre super cadaveribus sepeliendis in dictis Ecclesiis et Oratoriis publicis Confraternitatum?

21. An intra ambitum earundem Ecclesiarum fieri possint Processiones, iuxta cuiusque Confraternitatis Institutum, absque interventu vel licentia Parochi?

22. An eadem Processiones fieri possint extra ambitum dictarum Ecclesiarum, absque licentia illorum Parochorum, per quorum territorium transeundum est?

23. An in dictis Processionibus Cappellani Confraternitatum possint deferre Stolum?

24. An Episcopo accedenti ad Ecclesias publicas Confraternitatum quae non sint Regularium, neque proprium Rectorem Beneficiatum habeant, porrigendum sit aspersorium a Parocho, in cuius territorio sunt sitae dictae Ecclesiae?

25. An earundem Ecclesiarum et Confraternitatum Rectores et Cappellanos possit Parochus, cessante speciali ac legitimo titulo et ex solo iure parochiali, compellere invitos ad assistendum functionibus Ecclesiae parochialis?

26. An in dictis Ecclesiis Confraternitatum, neque

Parochialibus neque Regularibus, retineri possit SS. Eucharistiae Sacramentum sine speciali Indulto Sedis Apostolicae?

27. Praesupposita facultate retinendi, an possit infra annum publice exponi sine licentia Ordinarii?

28. An possit Parochus se ingerere in administratione oblationum, elemosynarum in dictis Ecclesiis collectarum, vel capsulae pro illis recipiendis expositae clavem retinere?

29. An in Ecclesia parochiali Confratres vel eorum Cappellani immiscere se valeant, invito Parocho, in eiusdem Ecclesiae functionibus, sive parochialibus sive non parochialibus?

30. An Confraternitates, sive sint erectae in Ecclesia parochiali sive extra illam, possint pro libitu et iuxta uniuscuiusque peculiaria statuta Congregationes suas facere, absque interventu vel licentia Parochi?

31. An possint propria bona administrare ac de illis disponere, absque ulla dependentia a Parocho?

32. Quando Parochus eisdem Congregationibus intersit de mandato Ordinarii, et tamquam eius delegatus, an possit suffragium decisivum ferre? et quatenus affirmative,

33. An etiam suffragium duplex?

S. R. C., re mature discussa, respondendum esse censuit:

Ad 1. « Affirmative ».

Ad 2. « Affirmative ».

Ad 3. « Negative ».

Ad 4. « Negative ».

Ad 5. « Negative ».

Ad 6. « Negative; sed benedictionem Fontis baptismalis fieri debere a Parochis ».

- Ad 7. « Negative, prout iacet ».
- Ad 8. « Negative, prout iacet; sed spectare ad Parochos ».
- Ad 9. « Negative, prout iacet; sed spectare ad Ecclesiam digniorem, ad formam Constitutionis Leonis X n. 22, § 14 ».
- Ad 10. « Negative, prout iacet; sed licere Confratribus dumtaxat in Festivitatibus solemnioribus eiusdem Ecclesiae vel Oratorii ».
- Ad 11. « Negative ».
- Ad 12. « Negative; et quoad benedictiones cum Reliquiis et Imaginibus serventur Decreta ».
- Ad 13. « Satis provisum in superioribus ».
- Ad 14. « Affirmative; nisi aliter Ordinarius statuatur ex rationabili causa ».
- Ad 15. « Affirmative ».
- Ad 16. « Affirmative ».
- Ad 17. « Negative ».
- Ad 18. « Affirmative ».
- Ad 19. « Negative; nisi aliter Episcopus disponat ».
- Ad 20. « Affirmative, quando tumulandus est subiectus Parocho, intra cuius fines est Ecclesia vel Oratorium ».
- Ad 21. « Affirmative ».
- Ad 22. « Negative, nisi adesset licentia Episcopi ».
- Ad 23. « Negative extra propriam Ecclesiam ».
- Ad 24. « Negative ».
- Ad 25. « Negative ».
- Ad 26. « Negative ».
- Ad 27. « Negative ».
- Ad 28. « Negative ».
- Ad 29. « Negative ».

Ad 30. « Affirmative, dummodo non impediatur functiones et divina Officia ».

Ad 31. « Affirmative ».

Ad 32. « Negative ».

Ad 33. « Negative ».

Et ita, salvis tamen conventionibus et pactis in erectione Confraternitatum forsitan factis, concordis inter partes initis et a S. Sede approbatis, Indultis, Constitutionibus synodalibus et provincialibus, consuetudinibus immemorabilibus vel saltem centenariis, declaravit ac decrevit: « Si SSmo Domino Nostro videbitur », Die 10 Decembris 1703.

Et facta deinde per me Secretarium de praedictis Decretis SSmo Domino Nostro relatione, praevia eorundem integra lectura, « SS. laudavit benigneque approbavit, et publicari et, non obstantibus quibuscumque aliis in contrarium facientibus, servari mandavit ». Die 12 Ianuarii 1704.

(Decr. authent. S. R. C. n. 2123).

VI.

Innocentii XIII Constit. « Apostolici ministerii » de restauranda ecclesiastica disciplina. — 13 Maii 1723.

Apostolici ministerii, quod Nobis, licet immerentibus, imposuit superni dispositio consilii, ratio praecipue exigit, ut ecclesiasticae disciplinae in iis, qui in sortem Domini vocati sunt, aut servandae, aut ubi opus fuerit, restaurandae, iuxta sacrorum canonum instituta, et sanctissimas Ecclesiae leges et ordinationes, omni studio advigilemus; post enim primi parentis lapsus semper ad inferiora nos deprimit humanae mortalitatis